

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยได้สรุปผลระดับความสัมพันธ์ผลของนักศึกษาในโครงการปฏิรูปการศึกษาเกษตร เพื่อชีวิตของวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีลำพูน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการนำความรู้จากรายวิชาไปใช้ในการศึกษาต่อ และผลการประเมินจากอาจารย์ที่ปรึกษาทำให้ทราบถึงจุดเด่นและจุดด้อยของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่เป็นเยาวชนในภาคเกษตรที่ได้ผ่านกระบวนการเรียนการสอนจากวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีลำพูน ซึ่งข้อมูลดังกล่าวจะใช้ประโยชน์ในเรื่องของการวางแผน การจัดการศึกษาของวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีทั้งในระดับส่วนกลางและระดับท้องถิ่นต่อไป

สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาในโครงการปฏิรูปการศึกษาเกษตรเพื่อชีวิตของวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีลำพูน กองวิทยาลัยเกษตรกรรมกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นการจัดการศึกษาสำหรับผู้ที่ย้ายโอกาสทางการศึกษาที่อยู่ในภาคเกษตร โดยจัดการศึกษาให้ฟรีเป็นระยะเวลา 3 ปีตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ทั้งนี้เพื่อขยายโอกาสทางการศึกษาที่ต่อเนื่องจากระดับมัธยมศึกษา และพัฒนากำลังคนในระดับกลางให้มีเจตคติที่ดีในวิชาชีพเกษตร มีความรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพให้มั่นคงมีรายได้เพิ่มขึ้น และมีศักยภาพที่ดีที่จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาครอบครัว ชุมชน ท้องถิ่น และประเทศชาติต่อไป

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาระดับการนำความรู้จากรายวิชาที่ได้เรียนในหลักสูตร ปวช. การศึกษาต่อของนักศึกษา โดยการหาค่าระดับความสัมพันธ์ของการนำความรู้ไปใช้ของรายวิชาต่างๆ กับสาขาวิชาที่ศึกษาต่อของนักศึกษา นอกจากนี้ยังศึกษาถึงระดับคุณภาพของการศึกษาต่อของนักศึกษาหลังจากจบการศึกษา โดยการสอบถามความคิดเห็นของอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อเป็นประโยชน์โดยตรงต่อการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนของวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีลำพูน และเป็นประโยชน์ในทางอ้อมต่อวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีอื่นๆ รวมถึงกองวิทยาลัยเกษตรกรรมต่อไป

วิธีการเก็บข้อมูลปฐมภูมิของงานวิจัยได้แก่การใช้แบบสอบถาม (questionnaire) กับนักศึกษาในโครงการปฏิรูปการศึกษาเกษตรเพื่อชีวิตของ วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีลำพูน ที่จบการศึกษาในปีการศึกษา 2541 รวมถึงอาจารย์ที่ปรึกษาของนักศึกษาดังกล่าว จำนวนทั้งสิ้น 50 คน เพื่อนำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติที่สำคัญคือ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าเฉลี่ย ค่า Chi - square และ Rating Scale

1. ข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้ข้อมูล

มีนักศึกษาดอบแบบสอบถามกลับมาจำนวน 50 คน โดยร้อยละ 58 เป็นหญิงอีก ร้อยละ 42 เป็นชาย นักศึกษาเป็นผู้ที่มีอายุระหว่าง 18 – 22 ปี และมีค่าคะแนนเฉลี่ยเมื่อจบการศึกษา ในระดับ ปวช. อยู่ในช่วง 2.00 – 3.50 และมีอาจารย์ที่ปรึกษาตอบแบบสอบถามกลับมาจำนวน 48 คน

2. ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาต่อ

2.1 นักศึกษาจำนวน 48 คน กำลังศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงใน สาขาวิชา อุตสาหกรรมเกษตรจำนวน 24 คน หรือร้อยละ 48 และสาขาอื่นๆ จำนวน 24 คน หรือ ร้อยละ 48 และมีงานทำแล้วจำนวน 2 คน หรือร้อยละ 4

2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชาที่ศึกษาต่อกับวิชาที่เรียนมาในระดับ ปวช.

นักศึกษาส่วนใหญ่หรือร้อยละ 22.92 ระบุว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชาที่ ศึกษาต่อกับสาขาที่ได้เรียนมาในระดับ ปวช. ในระดับ ปานกลาง

2.3 การได้รับการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มพูนความรู้ความชำนาญ มีนักศึกษาเพียงจำนวน 13 คน หรือร้อยละ 26 ที่เคยได้รับการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มพูนความรู้ความชำนาญ

3. ข้อมูลเกี่ยวกับการนำความรู้ที่ได้เรียนมาไปใช้ในการปฏิบัติงานหรือศึกษาต่อ

นักศึกษาจำนวนมากกว่าครึ่งระบุว่าได้นำความรู้ไปใช้ในการปฏิบัติงานหรือศึกษาต่อ ในระดับปานกลาง

ระดับการนำความรู้ในรายวิชาไปใช้ในการปฏิบัติงานและศึกษาต่อ

1. หมวดวิชาพื้นฐาน

มีการนำความรู้ในหมวดวิชาพื้นฐานไปใช้ในการปฏิบัติงานหรือศึกษาต่อในระดับ ปานกลางในภาพรวม โดยวิชาที่ถูกนำไปใช้มากกว่าวิชาอื่นคือ คณิตศาสตร์

2. วิชาชีพพื้นฐาน

มีการนำความรู้ในกลุ่มวิชาชีพพื้นฐานไปใช้ในระดับปานกลางในภาพรวม โดยวิชาที่นำไปใช้มากที่สุดคือคณิตศาสตร์เกษตร

3. วิชาชีพเฉพาะ

มีการนำความรู้จากกลุ่มวิชาชีพเฉพาะไปใช้ในระดับปานกลางในภาพรวม โดยวิชาที่นำไปใช้ในระดั้มากคืออุตสาหกรรมเกษตร

4. วิชาชีพเลือก

มีการนำความรู้จากกลุ่มวิชาชีพเฉพาะไปใช้ในระดับปานกลางในภาพรวม โดยวิชาที่นำไปใช้ในระดั้มากคือช่างเชื่อมโลหะ

5. การฝึกงาน/โครงการ/โครงการวิชาชีพ

มีการนำความรู้จากการฝึกงาน/โครงการ/โครงการวิชาชีพ ไปใช้ในระดับปานกลาง

6. หมวดวิชาเลือกเสรี

มีการนำความรู้ในหมวดวิชาเลือกเสรีไปใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติงานหรือศึกษาต่อในระดับปานในภาพรวม โดยวิชาที่ได้นำไปใช้ในระดั้มาก คือ การเพิ่มผลผลิต

7. กิจกรรม

มีการนำความรู้จากกิจกรรมองค์การเกษตรกรในอนาคตไปใช้ในระดับปานกลาง

จากการทดสอบสมมุติฐานพบว่าวิชาที่มีความสัมพันธ์ระหว่างระดับการนำความรู้ไปใช้กับสาขาวิชาที่ศึกษาต่อคือ วิชาภาษาไทย วิชาพืชสวน วิชาอาหารและการให้อาหารสัตว์ วิชาการชำแหละสัตว์และวิชาการจัดสวนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งอาจสรุปได้ดังนี้

วิชาภาษาไทย มีนัยสำคัญในการศึกษา เพราะเป็นวิชาหมวดพื้นฐานที่สามารถนำไปใช้ประกอบในการศึกษาต่อได้ทุกระดับชั้น

วิชาหลักพืชสวน เป็นวิชาที่เกี่ยวกับพืชศาสตร์สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน มีส่วนเกี่ยวข้องในการดำรงชีวิตทั้งพืชและสัตว์ พืชเป็นผลิตผลสำคัญที่สามารถนำรายได้เข้าสู่ประเทศมากกว่าสินค้าประเภทอื่น

วิชาอาหารและการให้อาหารสัตว์ เป็นวิชาที่เกี่ยวข้องกับโภชนศาสตร์สัตว์ ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับวิชาอื่นๆ เช่น วิชาชีววิทยา วิชาสัตววิทยา เนื่องจากวิชาอาหารสัตว์จะต้องเรียนรู้ถึงโภชนะต่างๆ ที่อยู่ในอาหารสัตว์ เช่น โปรตีน ไขมัน คาร์โบไฮเดรต ฯลฯ

วิชาการชำแหละสัตว์ เป็นวิชาที่ว่าด้วยการแปรรูปเนื้อสัตว์ไปเป็นอาหารสำเร็จรูป หรือ กึ่งสำเร็จรูป ปัจจุบันผลผลิตทางการเกษตรมักมีราคาตกต่ำ เนื่องจากขาดการจัดการหลังจาการผลิติดอกมาแล้ว และการนำไปเป็นสินค้าอุตสาหกรรมมีน้อย วิชาการชำแหละสัตว์จึงเป็นวิชาที่ถือได้ว่าเป็นทางเลือกในการเพิ่มรายได้ให้กับเกษตรกร ประกอบกับอาชีพที่อยู่ในโรงงานเป็นอาชีพที่ทำรายได้แน่นอน มั่นคง วิชานี้จึงเป็นที่สนใจของนักศึกษาที่จะนำไปศึกษาต่อ

วิชาการจัดสวน เป็นวิชาที่ว่าด้วยการจัดสถานที่ การบริการ การประยุกต์ศิลปะเข้ากับธรรมชาติ ปัจจุบันสภาพแวดล้อม ความเป็นอยู่ของมนุษย์ได้ถูกทำลาย ความต้องการ การฟื้นฟูสภาพให้กลับสู่สภาพธรรมชาติ เพราะฉะนั้นจึงเป็นวิชาที่เป็นความต้องการของนักศึกษาอีกวิชาหนึ่ง

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

จากผลการวิจัยครั้งนี้มีข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์แก่วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีลำพูน และวิทยาลัยเกษตรฯ ของกองวิทยาลัยเกษตรกรรม กรมอาชีวศึกษา ซึ่งมีนักศึกษาโครงการปฏิรูปการศึกษาเกษตรเพื่อชีวิตดังนี้คือ

1. ควรมีการสำรวจความต้องการของผู้เรียนและชุมชนเพื่อนำมาประกอบการพัฒนาจัดหลักสูตรการศึกษา
2. ควรมีการจัดหลักสูตรเพื่อการพัฒนาบุคลิกภาพในการทำงานสำหรับนักศึกษา
3. ควรมีการติดตามประเมินผลผู้ที่สำเร็จการศึกษาอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องเพื่อหาข้อมูลย้อนกลับที่เป็นปัจจุบันในการปรับทิศทางการจัดการศึกษาของวิทยาลัย

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบเรื่องเกี่ยวกับระดับความสัมฤทธิ์ผลของนักศึกษาในโครงการปฏิรูปการศึกษา เกษตรเพื่อชีวิตในกลุ่มวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีของแต่ละภาคของประเทศไทย
2. ควรศึกษาปัจจัยอื่นๆ ที่อาจจะมีผลต่อความสัมฤทธิ์ผลของนักศึกษา เช่น อาชีพของผู้ปกครอง การพักอาศัยในวิทยาลัยระหว่างเรียน การเข้าร่วมการแข่งขันกีฬา การหารายได้ระหว่างศึกษาอยู่ในวิทยาลัยฯ เป็นต้น